

Marijin

zvonček.

Dopisi.

IV. Z Rakovnika v Ljubljani.

Nič ne bi škodilo, če bi se tudi rakovniški gojenci enkrat oglasili v Angelčku. Saj ima Angelček tu v zavodu ničmanj ko dvajset naročnikov: znamenje, da ga radi čitamo. Poleg družbe presvetega Rešnjega Telesa, ki ima namen, da pospešuje pogostno sveto obhajilo, imamo tudi družbo »Mladih junakov«. V začetku nas je bilo v njej dvanajst članov, zdaj nas je pa že petintrideset: vsi smo dali slovo tobaku in alkoholu. Vsako drugo nedeljo imamo kratek shod. Pri tem nam povedo gospod voditelj marsikaj zanimivega. Učijo nas, kako se moramo premagovati ob raznih prilikah, da postanemo pošteni in trezni možje. Tu v zavodu res nimamo toliko priložnosti, da bi pokazali, da smo res junaki; pač pa bomo to storili o počitnicah. Kajti tudi doma bomo ostali zvesti svoji obljubi. — Radi bi pa tudi mi kaj slišali o drugih »Mladih junakih«, kako se imajo križem naše domovine. Doslej smo spoznali le one od Sv. Lenarta. Pišite, poročajte!

Od nas mladih Rakovničanov pa sprejmite nekaj pisem, da spoznate naše mišljenje in prizadevanje!

(Konec.)

Mali črni mučenec.

Piše afriški misijonar.

Nekega vročega dne je čepel zamorski deček na pragu naše misijonske hišice. Milost božja, ali bolje rečeno, glad, ga je privedel sem, prosil je riža, ker sta se »obe strani njegovega želodca dotikali«, kot

se izražajo tukajšnji Somali-zamorci, če trpijo veliko lakoto.

Tako je mali Tomaž, star kakih 12 let, ostal pri nas. Saj poznal je samo Boga kot očeta; tudi o svoji materi ni vedel ničesar. Pri nas se mu je pa smehljala velika sreča; učil se je rad krščanskega nauka in neizrečeno se je veselil dneva, ko prejme sveti krst in postane otrok božji.

Ker je mnogo pretrpel, preden je prišel k nam, zato je zelo bolehal. Tisto poletje je pa vladala grozna vročina na obrežju. Da obvarujemo to rahlo cvetko gotove smrti, smo ga hoteli poslati v našo drugo misijonsko postajo, ki leži bolj v notranjosti in kjer je podnebje ugodnejše.

Ravno je prišla neka karavana tiste dni mimo in je tovorila svoje blago na oslih in na mulah. Njej sem izročil Tomaža.

»Tomažek,« sem dejal, »jutri greš s temi ljudmi k našim misijonarjem v Bérbera. Tam bo bolje zate. Pridno se uči katekizma in lepo ubogaj, da boš prej mogel k svetemu krstu. Ko se pozdraviš, boš smel priti nazaj in pomagal mi boš na mojih misijonskih pohodih, da tudi druge tvoje črne rojake poučiva in krstiva.«

Zadržal je Tomažek komaj solze in skril se mi je pod suknjo. A ker je bil vedno tih in priden, tudi sedaj ni nič nasprotoval.

Zarana drugega dne se je odpravila karavana. Dali smo potrebnega živeža za dečka, in Tomaž je odšel z njo. A komaj so potovali nekaj časa, že so zupustile dečka moči. Postalo mu je slabo tako, da ni mogel slediti hitremu potovanju karavane. Svetovali so mu, naj se vrne, preden popolnoma omaga. Ubogi otrok je menil, da je še zadosti močan, in je hotel karavani slediti od daleč. Počasnih korakov in z veliko težavo je hodil dalje in dalje, dokler ni prišel v neki klanec. Tam si je zopet odpočil in nabral novih moči.

V tisti, kakih 30 metrov dolgi soteski, je bila siromašna gostilna. Ondi so se ustavljali potniki in pili čaj. Pravijo, da prodajajo ondi čaj, pristni kitajski

Misijonar roma od kočē do kočē in poučuje poganē v sv. veri.

čaj; toda resnici na ljubo moram reči, da ima tisti čaj ves drug okus, samo čajevega ne. Posestnik one gostilne se je nekoč z nami pogodil, da proti odškodnini pomaža našim otrokom v sili. Doslej je držal besedo in je vsakemu postregel.

Tomaž je bil torej tudi eden naših otrok, čeravno še ne krščen, ker je prebil komaj petnajst mesecev v misijonu. Stopil je v gostilno in prosil vode, dasi bi si bil zbog utrujenosti lahko želel kaj boljšega.

»Ali želiš vode?«

»Da, sicer umrem od žeje,« je dejal.

»Dobro, glej, tukaj je vrč! A poprej moraš moliti, kakor molijo mohamedanci.«

»Kako molijo?« je vprašal otrok, čeravno je dobro vedel. A v tem trenutku je čutil, da ga krepi in podpira neka nadnaravna moč.

»Oni pravijo: Samó en Bog je, in Mohamed je njegov prerok.«

»Samo en Bog je —« začne Tomaž. Potem pa trdovratno molči.

»In dalje?« so silili vanj navzoči.

»Ostalega ne znam,« je odgovoril Tomaž.

»Dobro, potem lahko brez vode hodiš dalje,« so ga pikro odslovili v gostilni.

Kaj je hotel Tomaž? Sam ni imel ničesar pri sebi. Karavana, ki ji je bil izročena, je imela pač njegovo večerjo in tudi nekaj vode; a odhitela je že davno mimo. Lahko bi dobil Tomaž toli zaželeno vodo in se ž njo pokrepčal — potniki, ki so se ondi mudili, so mu jo ponujali in držali pod nos — a za kakšno ceno? Terjali so od njega več ko ves svet: zahtevali so njegovo vero in hoteli, da moli Mohameda.

Ni še kristjan, ne nosi še znamenja otroka božjega na svojem čelu, toda v svojem srcu sovraži Mohameda in ljubi Jezusa Kristusa. Saj tako so ga učili misijonarji, in zato rajši trpi žejo, žgočo žejo, nego da zataji Kristusa. Tomaž gre dalje in pusti krčmarju njegovo vodo. On pa nosi vero v svojem srcu,

in ta mu bo kmalu odprla vrata v sveta nebesa. Angeli mu že hite naproti in mu pripravljajo pot.

Dvajset milj mu je še hoditi, da dospe na svoj cilj, do bližnje misijonske postaje. Najtežavnejši del poti vede po strminah in po kamenitih stezah, in na tej poti ne bo našel niti kapljice vode. —

Drugo jutro pride sel iz misijona v Bérbera tam mimo in najde Tomaža na tleh, onemoglega in nezmožnega, da stori le en korak.

»Ljubi otrok, kaj delaš tu?« ga vpraša.

»Nisem mogel več za karavano; ne morem dalje, umrjem od žeje.«

»Ostani tukaj! Takoj grem v vas in se vrnem z oslom, da te naložim.« Nato odhiti sel in naznani misijonarju patru Štefanu, da je našel Tomaža umirajočega. Pater Štefan ukrene v naglici vse potrebno, a ko dospe na mesto, ne najde drugega ko del obleke umrlega Tomaža.

Kje je truplo? Gotovo ga je požrla hijena ali leopard, ker teh zveri se klati mnogo po tistih deželah. Iščejo Tomaža po bližnjih hribih, in drugi dan res najde neki zamorec drugi del njegove suknjice. Vihrala je nad dvema pečinama. In nedaleč od tam je ležalo truplo malega črnega katehuma in mučenca.

Ni li res umrl za Jezusa, ker se je branil vere v Mohameda? In če je umrl za Kristusa, ni li prejel od Zveličarja krsta krvi?

Njegove blede, mrzle ustnice so se ljubko smehljale. Okrog vratu je pa imel še tri svetinjice. Zadnji-krat jih je pritisnil na svoje srce, saj je že kot katehumen tako nežno ljubil preblazeno Devico Marijo. Alčide Siben, priden zamorski mladenič, in njegov tovariš sta mu izkopala grob in vanj položila Tomaževo truplo. Lahko bi zapisali na njegov grob besede: »Tukaj počiva katehumen (to so taki, ki se pripravljajo na sveti krst) Tomaž, ki je umrl od utrujenosti, ker se je branil, da moli Mohameda.«

Srečni Tomaž, ti si se vzel na nebeške griče, kjer ne čutiš več ne bolečine, ne lakote, ne žeje, ampak uživaš samo srečo in samo veselje! Prosi ondi

